

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

V. Iacob. Sadolet. Episc. Carpent. Iacobo Simonetæ Episc. Pisauri S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

Effeceris hoc mihi, vt quod sine onere aliquo tuo & sine incommodo fiat, cupiditati in hac re mos geratur mea, magna mecum cunctitate mediustidius affeceris. Quod vt contendas & emittas, magnopere à te peto. Vale. IX. Calend. Decemb. 1534.

V.

IACOB. SADOLET, EPISC. CARPENT.

Iacobo Simonetæ Episc. Pisauri S. P. D.

SEMPER cognoui singularem in te prudentiam. Amorem vt erga me pluribus iam rebus etiam expertus sum. Sed crede mihi posteriores literę tuę vtriusq; rei certissimū testimoniū mihi astulerunt. Nam & cū beneuolentia consilium, & in consilio beneuolentiam erga me tuam omnem ostendēre. Itaq; ego, homo nimē timidus, qui ea quę scripseram, curauerā etiam vt viderent isti ipsi quos contra videbantur esse scripta, vt eorū iniquissimi in miserorum fortunas imperus magis refringerentur, cū me non periculi mei cogitatio, sed officium & pietas imprimis mouerent. Vt primū literas tuas legi, statui esse nefas, non parent sapientissimi atque amicissimi hominis autoritati: verusque sed tūli procerū, atque omne argumentum alia quadā ratione explicauī. Quod ipsum, librūque totū vnā inscripsi, atq; mihi hōni summa virtute ac omni dignitate ornatissimo Federico Gregorio Archiepiscopo Salerni, quocū magis mihi vsus, & omnium officiorū summa necessitudo intercedit, qui nūc in Italiam proficiscens, Venetijs imprimendum curaturus est. Quod si mihi librorum copia fuisset, libenter tibi illū ante legendum misissem, vsusq; essem tuo potissimum iudicio: cui plurimum profecto tribuo. Sed in summa inopia & difficultate eorū qui describerent, feci quod necesse fuit: statuique esse cōmodius ad plurimorum manus cū celeriter deuenire, quā ad vnus serō. Quamquam vnus tu mihi pro pluribus semper futurus. Sed ignosces festinationi huic meę, multis enim de causis properaui vt ille liber quī primum in publicū exiret. Tu tamen sic eum legito vt si res in integro sit. Multa enim alia paro ac meditor, quibus accuratē pendendis atque examinandis opportuna semper mihi futura est doctrina & admonitio tua. Sed hæc hæc tūc. De honore tuo quod ad me modestissimē atque humanissimē scribis, scito me hunc ipsum honore quo præditus sum, multo grauiorē illi uitium remque putare, posteaq; tu ad eundē es vocatus. Facit n. tua etiam virtus, & præstans in omni iustitię laude integritas, vt nullus honor tantus sit, quem tu dignitate personę tuę ornare amplificareque non possis. Sed hæc quoque, quę longiorē desiderant rationē, in aliud tempus reiicienda sunt. Tu valebis, & nos diligēs

ges, tibiq; persuadebis, te à nobis verè fraterno animo amari & coli. Carp. XVI. Cal. Junij, M.D. XXIX.

VI.

IAC. SADOLETVS EPISC. CARPENT.

Hieronymo Nigro, S. P. D.

Twas literas accepi XV. Calen. Aprilis ex Vrbe datas: quibus
 minificè sum delectatus, sunt enim totæ rhetorum, nec solû
 discretè atque eleganter, sed ab eo etiam scriptæ, cuius charissi-
 mam habeo erga me voluntatem. In quibus quæ de vrbe & rerû
 vrbianarum statu ad me scribis, sunt illa quidem acerba & misera,
 nec possunt non dolore animum tantæ rerû commutationis mi-
 sericordita commouere. Sed tamen debemus aliquando esse viri,
 & ea fortiter ferre, quæ mutare minimè possumus. Quamobrem
 alia sequimur, & quæ magis ad nos pertinent. Est autem imprimis
 mihi Nigro tibi gratulandum, quòd eum ex rectissimis studiis ru-
 ris assuetus es tuorum laborum & vigiliarum fructum, ut spe iam
 certa ad immortalitatem niti posses. Cuius diuino illo cupidita-
 tandoque qui semel correpti sunt, quid mirum, illis si deinde for-
 detur ista omnia quæ vulgo habentur amplissima? & ad aliud vitæ
 feruor genus? Obscurum in populo illud quidem: sed celesti
 vitæ imprimis accommodatum. Quod ego summa eum volupta-
 te animi possideo & colo. Neq; verò arbitror maius mihi munus
 à Deo immortalis potuisse tribui, quàm hunc animi sensum vite-
 que statum, in quo illa tantum procurans, quæ huius officii &
 muneris, quod sustineo, propria sunt: quod reliquum est tēporis,
 in eis studiis delectationibusq; consumo, quæ digne sunt viro,
 qui quidem sit vir hoc est, qui actionû consiliorumq; suorû non
 populari iactationem & laudem, sed Deum veramq; sapienti-
 am constituat sibi finem. Quocirca tibi facilè credo affirmanti,
 appere te eandem vitam, mecumq; esse cupere. Noui enim om-
 nes sensus animi tui cum propensos ad quietis studium, tunc
 moderatione concordiaq; placatos, ut verè beatæ vitæ desiderîû,
 sibi in re ceterarum rerum non corrumpat cupiditas. Quod scri-
 bis autem quo minus ad nos, ut constitueras, accedere potueris,
 corporis morbum tibi prius, deinde itinerum pericula fuisse im-
 pedimento: sanè quàm moleste fero. Sunt quidem omnia (ut scri-
 bis) vitæ ita perturbata, ut ignores planè quo in loco potissi-
 mum consistendû sit. Sed si quod vsquam vestigium remanet ce-
 lestem tunc quietis & ocij, in his certè est locus, in quibus homines
 natura magis quàm legib. ad sedatam & tranquillam vitæ accom-
 modati sunt. Vix audeo tibi exigua deferre, cuiusmodi sunt mea.
 Sed tamen qualiacunq; sunt, parata tibi semper non minus volui
 esse.